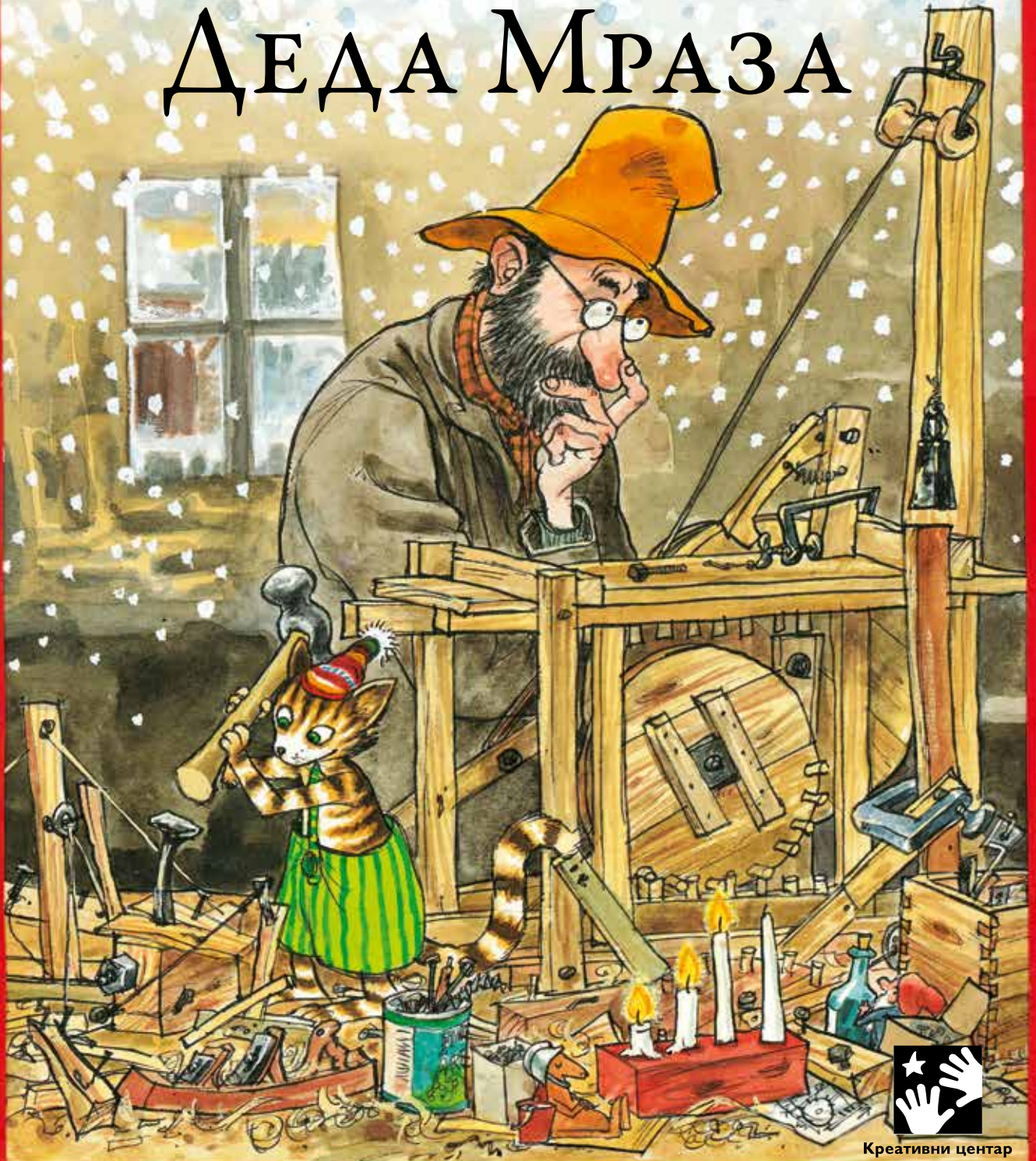

Свен Нурдквист

ПЕТСОН ПРАВИ ДЕДА МРАЗА

Креативни центар

ПЕТСОН ПРАВИ ДЕДА МРАЗА

Прво издање

Наслов оригинала

Tomtemaskinen

© Text and illustrations by Sven Nordqvist

© Bokförlaget Opal AB, 1994

За издање на српском језику, ћирилицом

© Креативни центар 2020

Написао и илустровао

Свен Нурдквист

Са шведског превела

Светлана Тот

Уредник

Нагалија Панић

Лектор

Невена Живић

Припрема за штампу

Предраг Бујић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

Тел.: 011/ 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659

e-mail: info@kreativnicentar.rs

www.kreativnicentar.rs

За издавача

Мр Љиљана Маринковић, директорка

Штампа

Публикум

Година штампе

2020

Тираж

2000

ISBN: 978-86-529-0843-1

Свен Нурдквист

ПЕТСОН ПРАВИ ДЕДА МРАЗА

Креативни центар

Поглавље 1

Снег је нападао на Петсонову кућу. Падало је ту и тамо током целе недеље, и сад је бели покривач лежао на чичиној кућици, на шупи за дрва и пољском ве-цеу, кокошињцу и столарској радионици. По пољима и ливадама свуда наоколо било је бело и меко, а на дрвећу у шуми свака грана имала је белу ивицу. Баш како и треба да изгледа када се Божић полако приближи.

Петсон и мачак Финдус седели су у кухињи, јели кашу за ручак и гледали како се снежне пахуљице ковитлају испред прозора.

– Нема још много до Божића, Финдусе – рекао је Петсон.

Финдус је седео и једним оком жмиркао између палца и кажипрста шапе, претварајући се да хвата пахуљице.

– Аха... А колико је то што није још много? – упитао је и стиснуо пахуљицу.

– Двадесет четири дана.

Финдус се тргнуо и престрављено загледао у чичу

– Двадесет четири дана! Па то је врло дуго! Бар недељу дана!!

– Ма не, то ће брзо проћи. А и до тада треба много тога да урадимо. Да испечемо папрењаке, и да поспремимо, и да посечемо јелку, и да смислимо неки божићни поклон...

– Зашто Деда Мраз не дође код нас с поклонима за Божић? – прекинуо га је Финдус.

– Деда Мраз? Шта ти знаш о Деда Мразу? – Петсон је изненађено погледао у мачка. Раније стварно никад нису помињали никаквог Деда Мраза. Мачке обично могу да прославе Божић без Деда Мраза. Али Финдус, разуме се, није био баш као друге мачке.

– Чуо сам да су деца рекла да Деда Мраз доноси поклоне. Мислим да треба да дође и код нас, рекао је Финдус..

– Да, али можда не зна да ми постојимо – рекао је Петсон.

– Не зна да ми постојимо? Али седимо овде! – рекао је Финдус изненађено. – Зар не можеш онда да му објасниш да постојимо?

Петсон је полако жвакао своју кашу да би добио додатно време за размишљање. Сматрао је да Финдус слободно може да настави да верује да ће Деда Мраз можда доћи, али није желео превише да обећава.

– Па ... можда бих могао... – рекао је на крају. – Само ту има једна ствар, а то је да никад не можеш бити потпуно сигуран да ћеш га наћи. Нико не зна где он живи. Али можемо да испробамо један трик који је понекад успевао кад сам био мали. Али не увек. С Деда Мразом се никад не зна.

– Ти си био мали? – упитао је Финдус и добацио чичи радознали поглед.

– Наравно – рекао је Петсон. – Сви су били мали.

– Јеси ли и онда имао браду?

– Него шта. И тада сам исто изгледао, само сам био мањи.

– Колико си мали био?

– Тја ... пола метра, тако некако. А онда сам ваљда порастао на метар... Финдус се закикотао, а онда је поново упитао:

– Али како сте радили то с Деда Мразом?

– Е па овако, напише се листа жеља на малом папиру и онда се стави у грудву – објаснио је Петсон. – Увече се у дворишту направи светиљка од грудви и на врх се стави грудва с листом жеља. Ако је наредног јутра светиљка разрушена, можеш бити прилично сигуран да је Деда Мраз дошао и узео листу жеља, и онда ће можда доћи на Бадње вече.

Финдус је скочио, потпуно ван себе од радости.

– Е то ћемо да урадимо! Сад одмах! А шта је то листа жеља?

Петсон му је објаснио шта је листа жеља. Једино што је Финдусу пало на памет да пожели била је још једна скија. Петсон је, наине, требало прошле зиме мачку да направи пар скија, али је завршио само једну. Онда је морао да ради друге ствари, и дошли су пролеће и лето, и онда су заборавили на скије. Али Финдус је сматрао да ту другу скију чича може да направи сам. Од Деда Мраза је желео да добије изненађење. Петсон је на папирићу написао „Изненађење“.

– И желим да он дође. Напиши и то – рекао је Финдус.

Петсон је написао: „Да Деда Мраз дође на Бадње вече.“

– Тако – рекао је Петсон. – Онда можемо да ставимо папирић у светиљку од грудви. Али прво поједи кашу.

– Али ... сачувао сам мало за кокошке – рекао је Финдус. – Оне воле хладну кашу. Сад идемо да направимо светиљку од снега.

Направили су је тик испод кухињског прозора, тако да могу да је виде када седе за кухињским столом. Финдус је поставио последњу грудву на место. У њој се налазила листа жеља.

– Сачекаћемо да падне мрак да је упалимо, иначе се светлост неће видети – рекао је Петсон.

– Деда Мраз неће доћи пре него што се упали? – упитао је Финдус.

– Не – рекао је Петсон. – Морамо је упалити. И мора да падне мрак. Деда Мраз не воли да се приказује без потребе.

Малом мачку је било дуго да чека све док не падне мрак. Петсон је унео дрва и рашчистио снег, и мада је радио доста дуго, напољу је још увек било светло. Када су поново ушли, Финдус је питао када ће пасти мрак.

– Око три-четири – рекао је Петсон.

– Када је три-четири?

– Има много времена до тад. Гледај на сат.

Финдус је ушао у дневну собу и погледао сат с кукавицом, који је висио на зиду. Дуго је седео тамо.

– Петсоне! Не помаже! Гледам и гледам, али мрак свеједно не пада.

Петсон је ушао и погледао на сат. Сат је стао.

Извукао га је и обрнуо казаљке. Сваки пут када би велика казаљка дошла на врх, морао је да сачека да кукавица искочи и огласи се. Било је ту доста ћурликања пре него што је сат показао пола два.

– Када велика казаљка стоји право, а мала стоји тамо, на четворци, онда је четири сата. Тада ће сигурно бити мрак – рекао је Петсон. – Иди сад да радиш нешто друго. Време споро пролази када само чекаш.

Финдус је неко време вежбао да скаче са софе уназад. С времена на време би погледао кроз прозор да види да ли је пао мрак. А онда би поново погледао на сат. Време му је пролазило веома споро. Једва да је уопште ишло.

На крају се попео на столицу и окренуо велику казаљку. Прво је искочила кукавица и огласила се три пута, а онда и четири пута. Истрчао је у кухињу, где је Петсон седео и читао новине.

– Сада је четири, пао је мрак! – узвикнуо је. – Сад ћемо да упалимо светиљку од грудви!

– А не – рекао је Петсон, скићећи у мачка преко наочара за читање. – Чуо сам да си варао. Па и даље је светло. Кад више не будемо могли одавде да видимо светиљку од грудви, тада је пао мрак.

Финдус је сео на кухињски сто и погледао напоље. Полако је почело да се смркава, али није пао мрак, то чак ни Финдус није могао да тврди.

Али и не види се баш њако јасно, ња светиљка од њрудви, помислио је и жмирнуо. Има других ствари које много боље видим. Сада је толико шкиљио, да је скоро зажмурио.

– Петсоне, не видим више светиљку од грудви. Биће најбоље да је ми сада упалимо.

Чича је подигао поглед према мачку који је седео и изгледао као да спава. Уздахнуо је и одложио новине.

– Страшно како баш данас време споро пролази – рекао је. – Идемо онда напоље да упалимо ту светиљку

Не ваља обећавати превише. Чича Петсону се та реченица све више врзмала по глави откад је мачку Финдусу обећао да ће Деда Мраз доћи за Божић. Али Деда Мраз не постоји, размишљао је чича. И тако је одлучио да у тајности направи механичког Деда Мраза, који ће моћи да говори и да се помера. Убрзо је схватио да је себи задао готово немогућ задатак... Било је веома необично гледати Петсона тих неколико недеља пред Божић. Све време је нешто чепркао и куцкао у својој радионици, а Финдус се осећао запостављеним.

Ако су била она чудна бићенца која су се поздравила с Финдусом? Финдус је на крају ипак добио свог Деда Мраза, баш онаквог каквог је желео. Ни сам Петсон није схватао како његова машина тако добро ради. Просто да се човек запита шта се то заиста догодило...

